Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. júna 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Sprístupnenie a správa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov – Zodpovednosť prevádzkovateľa za porušenia práv duševného vlastníctva, ktorých sa dopustili používatelia jeho platformy – Smernica 2001/29/ES – Článok 3 a článok 8 ods. 3 – Pojem ‚verejný prenos' – Smernica 2000/31/ES – Články 14 a 15 – Podmienky na priznanie oslobodenia od zodpovednosti – Nevedomosť o konkrétnych porušeniach – Oznámenie takých porušení ako podmienka na dosiahnutie vydania súdneho príkazu"

V spojených veciach C-682/18 a C-683/18,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Bundesgerichtshof (Spolkový súd, Nemecko) z 13. septembra 2018 a z 20. septembra 2018 a doručené Súdnemu dvoru 6. novembra 2018, ktoré súvisia s konaniami:

Frank Peterson

proti

Google LLC,

YouTube Inc.,

YouTube LLC,

Google Germany GmbH (C-682/18),

a

Elsevier Inc.

proti

Cyando AG (C-683/18),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan a M. Ilešič (spravodajca), sudcovia E. Juhász, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe a C. Lycourgos

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

* Jazyk konania: nemčina.

tajomník: M. Krausenböck, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. novembra 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– F. Peterson, v zastúpení: P. Wassermann a J. Schippmann, Rechtsanwälte,

– Elsevier Inc., v zastúpení: K. Bäcker, U. Feindor-Schmidt a M. Lausen, Rechtsanwälte,

– Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC a Google Germany GmbH, v zastúpení: J. Wimmers a M. Barudi, Rechtsanwälte,

– Cyando AG, v zastúpení: H. Waldhauser a M. Junker, Rechtsanwälte,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a E. Lankenau, splnomocnení zástupcovia,

– francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères, A. Daniel a R. Coesme, splnomocnení zástupcovia,

– fínska vláda, v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf, S. L. Kalėda a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. júla 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 3 ods. 1 a článku 8 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230, ďalej len „smernica o autorskom práve“), článku 14 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399) a článku 11 prvej vety a článku 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32, ďalej len „smernica o vymožiteľnosti práv“).

2 Tieto návrhy boli podané v rámci sporov medzi pánom Frankom Petersonom a spoločnosťami Google LLC a YouTube LLC (vec C-682/18), ako aj medzi spoločnosťami Elsevier Inc. a Cyando AG (vec C-683/18), ktorých predmetom sú viaceré porušenia práv duševného vlastníctva, pričom nositeľmi týchto práv sú pán Petersonom a Elsevier, a porušení sa dopustili používatelia v prvom prípade platformy zdieľania videí, ktorú prevádzkuje YouTube, a v druhom prípade platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, ktorú prevádzkuje Cyando.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) prijala 20. decembra 1996 v Ženeve Zmluvu WIPO o autorskom práve (ďalej len „WCT“), ktorá bola schválená v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, 2000, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208) a nadobudla platnosť, pokiaľ ide o Európsku úniu, 14. marca 2010 (Ú. v. EÚ L 32, 2010, s. 1).

4 Článok 8 WCT s názvom „Právo na verejné vysielanie“ stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 11 ods. 1 bodu ii), článku 11bis ods. l bodov i) a ii), článku 11ter ods. l bodu ii), článku 14 ods. l bodu ii) a článku 14bis ods. l Bernského dohovoru [o ochrane literárnych a umeleckých diel podpísaného v Berne 9. septembra 1886 (Parížsky akt z 24. júla 1971), v znení zmien z 28. septembra 1979], majú autori literárnych a umeleckých diel výhradné právo udeľovať súhlas na akékoľvek vysielanie svojich diel pre verejnosť drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane takého sprístupnenia svojich diel verejnosti, keď jednotlivci môžu mať prístup k týmto dielam z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia.“

5 Spoločné vyhlásenia týkajúce sa WCT boli prijaté na diplomatickej konferencii 20. decembra 1996.

6 Spoločné vyhlásenie týkajúce sa článku 8 uvedenej zmluvy znie:

„Rozumie sa, že len zabezpečenie fyzických zariadení, ktoré umožňujú alebo dovoľujú vysielanie samo osebe, nemožno pokladať za vysielanie v zmysle tejto zmluvy alebo Bernského dohovoru. …“

Právo Únie

Smernica o autorskom práve

7 Podľa odôvodnení 4, 5, 8 až 10, 16, 23, 27, 31 a 59 smernice o autorskom práve platí, že:

„(4) Harmonizovaný právny rámec týkajúci sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv bude prostredníctvom vyššej právnej istoty a zabezpečením vysokej úrovne ochrany duševného vlastníctva podporovať významné investície do tvorivosti a inovácie vrátane infraštruktúry sietí a povedie k zvýšenej súťaživosti európskeho priemyslu rovnako v oblasti zabezpečenia obsahu, ako aj v oblasti informačných technológií a všeobecnejšie v širokej škále priemyselných a kultúrnych odvetví. Tým sa zabezpečí zamestnanosť a podporí sa vytváranie nových pracovných miest.

(5) Technologický rozvoj znásobil a rozlíšil vektory tvorby, výroby a využívania. Hoci nie sú potrebné žiadne nové koncepcie ochrany duševného vlastníctva, súčasné právne predpisy o autorských právach a s nimi súvisiacich právach je potrebné upraviť a doplniť tak, aby primerane zodpovedali súčasnej hospodárskej realite, ako sú napríklad nové formy využívania.

…

(8) Rôzne sociálne, spoločenské a kultúrne aspekty informačnej spoločnosti si vyžadujú, aby sa zohľadnili osobitné vlastnosti obsahu produktov a služieb.

(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

(10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. … Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

…

(16) … Táto smernica sa má uplatňovať v rovnakom časovom horizonte, aký je určený pre smernicu o elektronickom obchode, keďže uvedená smernica tvorí harmonizovaný rámec princípov a opatrení, ktoré sú relevantné, *inter alia*, pre veľkú časť tejto smernice. Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia týkajúce sa povinnosti v uvedenej smernici.

…

(23) Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. …

…

(27) Samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice.

…

(31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. Existujúce výnimky a obmedzenia práv ustanovené členskými štátmi sa musia prehodnotiť vo vzťahu k novému elektronickému prostrediu. …

…

(59) V digitálnom prostredí môžu byť služby sprostredkovateľov vo zvýšenej miere zneužívané tretími stranami na neoprávnené činnosti. V mnohých prípadoch sú práve sprostredkovatelia v najvýhodnejšej pozícii, aby takéto neoprávnené činnosti prevádzali. Preto bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek iné dostupné sankcie a opravné prostriedky, nositelia práv musia mať možnosť požiadať o súdny príkaz na nápravu proti sprostredkovateľovi, ktorý vo svojej sieti realizuje porušenie práv chráneného diela alebo iného predmetu ochrany treťou stranou. Táto možnosť musí byť dostupná aj v prípadoch, keď konanie sprostredkovateľa je neprípustné podľa článku 5 [predmetom výnimky podľa článku 5 – *neoficiálny preklad*]. Podmienky a spôsoby uskutočnenia súdnych príkazov na nápravu sa ponechávajú na vnútroštátne zákony členských štátov.“

8 Článok 3 tejto smernice, nazvaný „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

9 Článok 8 uvedenej smernice s názvom „Sankcie a opravné prostriedky“ stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijm[ú] všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, aby zabezpečil, že nositelia práv, ktorých záujmy sú dotknuté konaním porušujúcim právo, ku ktorému dochádza na jeho území, si môžu súdnou cestou vymáhať škody a/alebo žiadať súdny zákaz [príkaz – *neoficiálny preklad*] alebo v potrebných prípadoch zhabanie materiálu porušujúceho ich práva, ako aj zariadení, výrobkov alebo súčiastok, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 2.

3. Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz [príkaz – *neoficiálny preklad*] proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

Smernica o elektronickom obchode

10 Odôvodnenia 41 až 46, 48 a 52 smernice o elektronickom obchode znejú:

„(41) Táto smernica nastoľuje rovnováhu medzi rôznymi záujmami, ktoré sú v stávke, a ustanovuje zásady, na ktorých môžu spočívať dohody a normy tohto odvetvia.

(42) Výnimky zo zodpovednosti ustanovené v tejto smernici sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky a poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti, prostredníctvom ktorej sa prenášajú alebo dočasne uchovávajú informácie sprístupnené tretím stranám s jediným účelom, zabezpečiť, aby bol prenos efektívnejší, táto činnosť má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, ktorá znamená, že poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nemá ani nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané.

(43) Poskytovateľ služieb môže využiť výnimky pre ‚púhy kanál‘ alebo pre ‚zaznamenávanie informácií v pamäti‘, ak nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na prenose informácií; to si okrem iného vyžaduje, aby nemodifikoval informácie, ktoré prenáša; táto požiadavka sa nevzťahuje na manipuláciu technickej povahy, ku ktorej dochádza počas prenosu, pretože sa tým nemení integrita prenášaných informácií.

(44) Poskytovateľ služieb, ktorý úmyselne spolupracuje s jedným z príjemcov svojich služieb, s cieľom vykonávať nezákonnú činnosť, koná nad rámec svojich činností ‚púheho kanála‘ alebo ‚zaznamenávania informácií v pamäti‘ a preto nemôže využiť výhody v podobe výnimiek ustanovených pre tieto činnosti.

(45) Obmedzenia zodpovednosti sprostredkovateľov – poskytovateľov služieb, ktoré sú ustanovené v tejto smernici, nemajú vplyv na možnosť vydávať príkazy rôznych druhov; takéto príkazy môžu mať najmä podobu nariadení súdov alebo správnych orgánov, ktoré požadujú ukončenie alebo predchádzanie akémukoľvek porušeniu, vrátane odstránenia nezákonných informácií alebo znemožnenia prístupu k nim.

(46) Ak chce poskytovateľ služby informačnej služby, ktorá pozostáva z uchovávania informácií, využiť výhody vyplývajúce z obmedzenia zodpovednosti, musí po skutočnom dozvedení sa o nezákonných činnostiach alebo po ich uvedomení si rýchlo konať, aby príslušné informácie odstránil alebo znemožnil prístup k nim; odstránenie alebo znemožnenie prístupu sa musí urobiť pri súčasnom dodržaní zásady slobody prejavu alebo postupov ustanovených za týmto účelom na národnej úrovni; táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov ustanoviť špecifické požiadavky, ktoré musia byť splnené ešte pred odstránením informácií alebo pred znemožnením prístupu k nim.

…

(48) Táto smernica nemá žiadny vplyv na možnosť členských štátov požadovať od poskytovateľov služieb, ktorí ukladajú informácie poskytnuté príjemcami ich služieb na hostiteľských počítačoch, aby uplatňovali povinnosti týkajúce sa starostlivosti, ktorú je možné od nich odôvodnene očakávať a ktoré sú špecifikované vnútroštátnym právom, s cieľom odhaľovať a predchádzať určitým druhom nezákonných činností.

…

(52) Efektívne uplatňovanie slobôd vnútorného trhu si vyžaduje, aby mali obete zaručený prístup k prostriedkom na urovnávanie sporov; škoda, ktorá by mohla vzniknúť v súvislosti so službami informačnej spoločnosti, je charakteristická ako svojou rýchlosťou, tak svojim geografickým rozsahom; vzhľadom na túto špecifickú povahu a potrebu zabezpečiť, aby vnútroštátne orgány neohrozovali vzájomnú dôveru, ktorú by mali mať navzájom voči sebe, táto smernica vyžaduje od členských štátov, aby zabezpečili, aby boli k dispozícii vhodné súdne konania; členské štáty by mali preskúmať potrebu poskytovať prístup k súdnym konaniam prostredníctvom vhodných elektronických prostriedkov.“

11 Článok 14 tejto smernice, nazvaný „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači“, stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, pod podmienkou, že:

a) poskytovateľ nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie;

alebo

b) poskytovateľ, po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne [urýchlene – *neoficiálny preklad*], aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám.

2. Odsek 1 sa neuplatní, ak príjemca služby koná na základe právomoci od poskytovateľa alebo pod jeho vedením.

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

12 Článok 15 uvedenej smernice, nazvaný „Žiadna všeobecná povinnosť monitorovať“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty neuložia poskytovateľom všeobecnú povinnosť pri poskytovaní služieb, na ktoré sa vzťahujú články 12, 13 a 14, aby monitorovali informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.“

13 Článok 18 smernice o elektronickom obchode s názvom „Súdne konania“ v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty musia zabezpečiť, aby súdne konania, ktoré sú k dispozícii podľa vnútroštátneho práva ohľadom činností služieb informačnej spoločnosti, umožňovali rýchle prijímanie opatrení, vrátane dočasných opatrení, určených na ukončenie akéhokoľvek údajného porušovania predpisov a na predchádzanie ďalšiemu poškodzovaniu príslušných záujmov.“

Smernica o vymožiteľnosti práv

14 Podľa odôvodnení 17, 22 a 23 smernice o vymožiteľnosti práv:

„(17) Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené v tejto smernici by sa mali stanoviť v každom prípade takým spôsobom, aby patrične zohľadňovali špecifické charakteristiky daného prípadu vrátane konkrétnych znakov každého práva duševného vlastníctva a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.

…

(22) Je tiež nevyhnuté stanoviť predbežné opatrenia na okamžité ukončenie porušovania práv bez čakania na rozhodnutie vo veci samej, a pritom dodržať práva na obhajobu, zabezpečiť primeranosť predbežných opatrení zodpovedajúcich povahe príslušného prípadu a stanoviť potrebné záruky na pokrytie nákladov a ujmy spôsobených odporcovi neoprávneným návrhom. Také opatrenia sú obzvlášť odôvodnené, ak by akékoľvek omeškanie spôsobilo nenapraviteľnú ujmu vlastníkovi práva duševného vlastníctva.

(23) Bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek iné opatrenia, postupy a dostupné prostriedky právnej nápravy, držitelia práv by mali mať možnosť podať návrh, aby súd vydal rozhodnutie proti sprostredkovateľovi, ktorého služby využíva tretia strana na porušovanie práv držiteľa práv priemyselného vlastníctva. Podmienky a postupy súvisiace s takými súdnymi prípadmi [príkazmi – *neoficiálny preklad*] by mali byť ponechané na vnútroštátne právo členských štátov. Čo sa týka porušení autorského práva a jemu príbuzných práv, rozsiahla úroveň zosúladenia je už stanovená v smernici [o autorskom práve]. Touto smernicou by preto nemal byť dotknutý článok 8 ods. 3 smernice [o autorskom práve].“

15 Článok 3 tejto smernice s názvom „Všeobecná povinnosť“ stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prieťahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

16 Článok 11 uvedenej smernice, nazvaný „Súdne príkazy“, stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, ak bolo prijaté súdne rozhodnutie vyslovujúce porušenia práva duševného vlastníctva, mohli súdne orgány vydať proti porušovateľovi súdny príkaz zakazujúci ďalšie porušovanie.“ Ak to umožňuje vnútroštátne právo, za nedodržanie príkazu možno v prípade… potreby opakovane uložiť pokutu, aby sa zabezpečilo jeho dodržiavanie. Členské štáty tiež zabezpečia, aby vlastníci práv mali možnosť navrhnúť vydanie súdneho príkazu proti sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva; tým nie je dotknutý článok 8 ods. 3 smernice [o autorskom práve].“

17 Článok 13 smernice o vymožiteľnosti práv, nazvaný „Náhrada ujmy“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním nevedome, alebo s dostatočným dôvodmi preto, aby o tom vedel [ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním vedome alebo možno odôvodnene predpokladať, že o tom vedel – *neoficiálny preklad*], zaplatiť vlastníkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.

Pri stanovení výšky náhrady ujmy súdne orgány:

a) vezmú do úvahy všetky náležité aspekty, ako napríklad negatívne ekonomické dôsledky, vrátane ušlého zisku, ktor[é] poškodená strana utrpela, akýkoľvek nekalý zisk, ktorý nadobudol porušovateľ a vo vhodných prípadoch iné prvky ako ekonomické faktory, ako napríklad morálnu ujmu spôsoben[ú] vlastníkovi práv porušovateľom;

alebo

b) ako alternatívu k písmenu a) môžu vo vhodných prípadoch stanoviť náhradu ujmy ako paušálnu čiastku na základe takých prvkov, ako je prinajmenšom čiastka honorára alebo poplatkov, ktoré by musel zaplatiť porušovateľ, ak by požiadal o oprávnenie použiť príslušné právo duševného vlastníctva.

2. Ak sa porušovateľ nevedome, alebo s dostatočným dôvodmi preto, aby o tom vedel [nevedome, alebo ak možno odôvodnene predpokladať, že koná v nevedomosti – *neoficiálny preklad*], zúčastňuje na činnosti spojenej s porušovaním, členské štáty môžu stanoviť, že súdne orgány môžu nariadiť vymáhanie ziskov alebo zaplatenie náhrady ujmy, ktoré môže byť vopred stanovené.“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

Vec C-682/18

18 Pán Peterson je hudobným producentom a uvádza, že vlastní spoločnosť Nemo Studios.

19 YouTube prevádzkuje rovnomennú internetovú platformu, na ktorú môžu používatelia bezplatne nahrávať (*upload*) svoje vlastné videá a sprístupňovať ich iným používateľom internetu. Google je jediným spoločníkom a právnym zástupcom YouTube. YouTube Inc. a Google Germany GmbH už nie sú účastníkmi konania.

20 Dňa 20. mája 1996 spoločnosť Nemo Studio Frank Peterson uzavrela výlučnú celosvetovú zmluvu s umelkyňou Sarah Brightmanovou na využívanie hudobných a obrazových nahrávok z jej vystúpení. Táto zmluva bola v roku 2005 predmetom dodatočnej dohody. Dňa 1. septembra 2000 uzavrel pán Peterson vo svojom mene a v mene spoločnosti Nemo Studios licenčnú zmluvu so spoločnosťou Capitol Records Inc. o výhradnom rozširovaní nahrávok a vystúpení Sarah Brightmanovej spoločnosťou Capitol Records.

21 V novembri 2008 bol album *A Winter Symphony* zložený zo skladieb interpretovaných touto umelkyňou uvedený na trh. Dňa 4. novembra 2008 Sarah Brightman začala turné nazvané „Symphony Tour“, počas ktorého interpretovala diela zaznamenané na albume.

22 V dňoch 6. a 7. novembra 2008 sa diela z tohto albumu a súkromné záznamy z koncertov tohto turné dali pozrieť na internetovej platforme YouTube a boli spojené so statickými a pohyblivými obrázkami. Listom zo 7. novembra 2008 sa pán Peterson, ktorý na podporu svojej žiadosti predložil snímky obrazovky s cieľom zistiť skutočnosti, ktoré uvádza, obrátil na spoločnosť Google Germany a vyzval ju, aby pod hrozbou sankcií poskytla vyhlásenia o zdržaní sa porušovania práv. Google Germany sa následne obrátila na YouTube, ktorá na základe snímok obrazovky predložených pánom Petersonom manuálne vyhľadala internetové adresy (URL) príslušných videí a znemožnila k nim prístup. Účastníci konania vo veci samej sa však sporia o rozsahu tohto znemožnenia prístupu.

23 Dňa 19. novembra 2008 boli na internetovej platforme YouTube opäť k dispozícii zvukové nahrávky z vystúpení danej umelkyne, ku ktorým boli pripojené statické a pohyblivé obrázky.

24 V dôsledku toho podal pán Peterson na Landgericht Hamburg (Krajinský súd Hamburg, Nemecko) žalobu proti spoločnostiam Google a YouTube (ďalej len spoločne „žalované vo veci samej“), o zdržanie sa konania, oznámenie informácií a určenie ich povinnosti zaplatiť náhradu škody. Na podporu tejto žaloby sa odvolával na svoje práva ako producenta albumu *A Winter Symphony*, ako aj na svoje vlastné práva a práva vyplývajúce z práv umelca spojené s predvedením diel obsiahnutých na tomto albume, ktorý bol nahraný s jeho umeleckými výkonmi ako producenta a chóristu. V súvislosti s koncertnými nahrávkami z turné „Symphony Tour“ tiež tvrdí, že je skladateľom a autorom textov niektorých skladieb na albume. Navyše ako vydavateľ je nositeľom práv odvodených od práv autorov k niektorým hudobným dielam.

25 Rozsudkom z 3. septembra 2010 súd, ktorému bola vec predložená, vyhovel žalobe v rozsahu, v akom sa týkala troch hudobných diel, a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

26 Pán Peterson, ako aj žalované vo veci samej podali proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Oberlandesgericht Hamburg (Vyšší krajinský súd Hamburg, Nemecko). Pán Peterson navrhoval, aby bolo žalovaným vo veci samej zakázané sprístupňovať verejnosti 12 hudobných nahrávok alebo interpretácií obsiahnutých na albume *A Winter Symphony* umelkyne Sarah Brightman, ktorého bol producentom, vo verziách, ktoré sú synchronizované alebo inak prepojené s obsahom tretích osôb alebo na reklamné účely, a 12 hudobných diel z jeho vlastnej tvorby z koncertov v rámci turné „Symphony Tour“, alebo subsidiárne, aby bolo zakázané tretím osobám sprístupňovať dotknuté diela verejnosti týmto spôsobom. Pán Peterson požadoval, aby mu boli oznámené informácie o nezákonných činnostiach a o obrate alebo zisku, ktoré boli dosiahnuté z týchto činností. Navrhol tiež uloženie spoločnosti YouTube povinnosti nahradiť ujmu a spoločnosti Google zaplatiť náhradu bezdôvodného obohatenia. Subsidiárne požadoval poskytnutie informácií o používateľoch internetovej platformy YouTube, ktorí nahrali predmetné tituly použitím pseudonym.

27 Rozsudkom z 1. júla 2015 Oberlandesgericht Hamburg (Vyšší krajinský súd Hamburg) čiastočne zmenil rozsudok prvostupňového súdu a uložil žalovaným vo veci samej povinnosť, aby neumožnili tretím osobám, pokiaľ ide o sedem hudobných diel, sprístupňovať verejnosti hudobné nahrávky alebo výkony výkonného umelca pochádzajúce z albumu *A Winter Symphony* vo verziách, ktoré sú synchronizované alebo inak prepojené s obsahom tretích osôb alebo na reklamné účely. Ďalej uložil

žalovaným vo veci samej povinnosť oznámiť mená a poštové adresy používateľov platformy, ktorí na ňu nahrali hudobné diela použitím pseudoným, alebo v prípade neexistencie poštovej adresy, aspoň e-mailovú adresu týchto používateľov. Odvolací súd v zostávajúcej časti žalobu zamietol ako čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú.

28 Pokiaľ ide o sedem hudobných diel pochádzajúcich z albumu *A Winter Symphony*, odvolací súd dospel k záveru, že práva pána Petersona boli porušené z dôvodu, že tieto diela boli bez náležitého súhlasu umiestnené na platforme zdieľania videí YouTube a spojené s animovanými obrázkami, akými sú filmy pochádzajúce z propagačného videa umelca. Tento súd dospel k záveru, že YouTube nie je zodpovedná za tieto porušenia ako porušovateľ alebo spoluporušovateľ, keďže nemala žiadnu aktívnu úlohu pri tvorbe alebo umiestnení sporného obsahu na platformu a ani tento obsah pochádzajúci od tretích osôb nevydáva za svoj. Okrem toho sa nepreukázal ani úmysel, ktorý je nevyhnutný na to, aby táto spoločnosť bola zodpovedná ako spoluporušovateľ, keďže o konkrétnych porušeniach nevedela. YouTube je však zodpovedná ako „narušiteľ“ (*Störerin*), keďže porušila povinnosť konať, ktorá jej prináleží. Pokiaľ ide o uvedené diela, hoci jej bolo oznámené, že dochádza k nezákonným činnostiam týkajúcim sa týchto diel, okamžite sporný obsah neodstránila ani k nemu neznemožnila prístup.

29 V súvislosti s nahrávkami z koncertov turné „Symphony Tour“ sa teda YouTube nedopustila porušenia povinnosti konať. Videá obsahujúce predmetné hudobné diela boli nepochybne nezákonne umiestnené tretími osobami na platformu zdieľania videí. YouTube však nebola dostatočne informovaná o týchto porušeniach alebo včas pristúpila k nevyhnutným znemožneniam prístupu k predmetného obsahu, prípadne jej nemožno vytýkať, že by porušila povinnosť okamžite zablokovať tento obsah.

30 Odvolací súd konštatoval najmä tieto skutočnosti:

– Takmer 35 hodín videozáznamu sa za minútu nahrá na internetovú platformu YouTube a niekoľko stoviek tisíc videí sa tam nahrá každý deň. Nahrávanie videí na servery Google prebieha automaticky bez predchádzajúceho prezretia alebo kontroly zo strany žalovaných vo veci samej.

– Na nahranie videa na internetovú platformu YouTube je potrebné vytvoriť si účet – s menom používateľa a heslom – a prijať všeobecné podmienky používania tejto platformy. Používateľ, ktorý po takejto registrácii nahrá video, sa môže rozhodnúť, či ho ponechá ako „súkromné“ alebo ho na platforme zverejní. V druhom prípade môžu všetci používatelia internetu sledovať predmetné video na uvedenej platforme pomocou kontinuálneho prenosu *(streaming)*.

– Podľa všeobecných podmienok používania služby YouTube každý používateľ nahraním videí udeľuje spoločnosti YouTube k týmto videám až do ich odstránenia z platformy celosvetovú, nevýhradnú a bezplatnú licenciu na používanie, rozmnožovanie, rozširovanie, vytváranie odvodených diel, zobrazovanie a predvádzanie súvisiacich s poskytovaním platformy a činnosťami spoločnosti YouTube, vrátane reklamy.

– Prijatím týchto všeobecných podmienok používateľ potvrdí, že má všetky potrebné práva, dohody, povolenia a licencie k videám, ktoré nahráva na internet. YouTube okrem toho v „Pokynoch pre komunitu“ vyzýva používateľov svojej platformy, aby dodržiavali autorské práva. Títo používatelia sú navyše pri každom nahrávaní videa zrozumiteľne informovaní, že na platforme nemožno zverejniť nijaké video porušujúce tieto práva.

– YouTube zaviedla rôzne technické prostriedky s cieľom ukončiť a predchádzať porušeniam práv na svojej platforme. Ktokoľvek jej môže písomne, faxom, e-mailom alebo prostredníctvom webového formulára nahlásiť existenciu protiprávneho videa. Bolo vytvorené tlačidlo na nahlásenie, ktorým možno nahlásiť nevhodný alebo nezákonný obsah. Nositelia práv majú tiež možnosť nechať pomocou osobitného varovného postupu odstrániť z platformy až desať videí konkrétne označených v sťažnosti na porušenie, uvedením ich príslušných internetových adries (URL).

– YouTube navyše zaviedla program kontroly obsahu (*Content Verification Program*), ktorý uľahčuje označovanie videí nositeľom práv tým, že má možnosť zaškrtnúť v zozname videí tie, ktoré podľa neho porušujú jeho práva. Tento program môžu využívať len tie podniky, ktoré sa na tento účel osobitne zaregistrujú, a nie je k dispozícii súkromným osobám. Ak dôjde k zablokovaniu videa z dôvodu takéhoto nahlásenia nositeľom práv, používateľovi, ktorý ho nahral, je zaslané varovanie, že jeho účet bude v prípade opakovaného porušenia zablokovaný.

– Okrem toho YouTube vyvinula na identifikovania nezákonného obsahu softvér na rozpoznávanie obsahu, známy ako „Content ID“ alebo „YouTube Audio ID“ a „YouTube Video ID“. Na tento účel musí nositeľ práv poskytnúť referenčný zvukový alebo video súbor, ktorý umožní spoločnosti YouTube identifikovať iné videá na svojej platforme, ktorých obsah je úplne alebo čiastočne rovnaký. Ak je takéto video identifikované, YouTube o tom informuje nositeľa práv. Nositeľ práv potom môže dať dotknutý obsah zablokovať alebo ho povoliť a podieľať sa na príjmoch z reklamy.

– YouTube poskytuje funkciu vyhľadávania a vykonáva vyhodnotenie geografickej relevantnosti, ktoré je zhrnuté do výsledku vyhľadávania zobrazeného na domovskej stránke vo forme „zoradenia“ do rubrík „odbery“, „odporúčané videá“ a „trendy“. Ďalšie prehľady ponuky sú k dispozícii v položkách „videá“ a „kanály“ s podrubrikami „zábava“, „hudba“ alebo „filmy a animácie“. Ak registrovaný používateľ použije platformu, zobrazí sa mu prehľad „odporúčaných videí“, ktorých obsah sa mení v závislosti od videí, ktoré už videl.

– Na okraji domovskej stránky sa nachádzajú reklamné bannery tretích strán, ktoré sú špecifické pre daný región. Ďalšou možnosťou reklamy v službe YouTube sú reklamné video šoty, ktorých vloženie si vyžaduje uzavretie samostatnej zmluvy medzi používateľom, ktorý video nahral, a službou YouTube. Pokiaľ ide o videá, o ktoré ide v tomto spore, nezdá sa však, že by existovala akákoľvek súvislosť s reklamou.

31 Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) povolil opravný prostriedok „Revision“ proti odvolaciemu rozsudku, pričom ho obmedzil na dôvody, ktoré odvolací súd vyhlásil za prípustné. Pán Peterson trvá v rámci svojho opravného prostriedku „Revision“ na svojich žalobných dôvodoch v rozsahu, v akom ich odvolací súd zamietol ako nedôvodné. Žalované v prvostupňovom konaní vo svojom opravnom prostriedku „Revision“ navrhujú zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

32 Vnútroštátny súd uvádza, že dôvodnosť opravného prostriedku pána Petersona závisí po prvé od toho, či konanie YouTube v spore vo veci samej predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve. Domnieva sa, že by to tak mohlo byť len v prípade siedmich hudobných diel pochádzajúcich z albumu *A Winter Symphony*, ktoré YouTube urýchlene neodstránila ani nezablokovala, hoci bola informovaná o skutočnosti, ktorú konštatoval odvolací súd, že tieto diela boli nezákonne sprístupnené verejnosti na jej platforme.

33 YouTube totiž tým, že prevádzkuje svoju platformu, nevykonáva nezastupiteľnú úlohu v zmysle judikatúry Súdneho dvora, ktorá sa vyžaduje na to, aby jej konanie bolo možné kvalifikovať ako prenos, ak po tom, čo sa dozvie o sprístupnení verejnosti obsahu porušujúceho autorské právo, ho ihneď odstráni alebo znemožní k nemu prístup. Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že YouTube vykonáva takúto úlohu, by bolo nevyhnutné, aby si plne uvedomovala dôsledky svojho konania a najmä neexistenciu súhlasu nositeľa práv. Keďže k nahrávaniu videí dochádza automaticky, YouTube nevie o sprístupňovaní verejnosti obsahu porušujúceho autorské právo predtým, než ju nositeľ práv o tom informuje. Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že YouTube vo svojich všeobecných podmienkach používania a neskôr v priebehu procesu nahrávania informuje používateľov, že je zakázané, aby sa prostredníctvom jej platformy porušovali autorské práva, a nositeľom práv poskytuje nástroje, ktoré môžu proti takýmto porušeniam uplatniť.

34 Vnútroštátny súd uvádza, že ak konanie spoločnosti YouTube, o ktoré ide vo veci samej, nemožno kvalifikovať ako verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve, je teda potrebné po druhé určiť, či činnosť prevádzkovateľa platformy zdieľania videí, akou je činnosť spoločnosti YouTube, patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode v tom zmysle, že daný prevádzkovateľ môže využiť oslobodenie od zodpovednosti, pokiaľ ide o informácie uložené na jeho platforme. Tento súd uvádza, že ako vyplýva zo skutočností konštatovaných odvolacím súdom, YouTube nespájala s videami porušujúcimi autorské práva pána Petersona žiadnu reklamu. Vzniká však otázka, či YouTube napriek tomu zohrávala aktívnu úlohu, čo by vzhľadom na ostatné okolnosti prejednávanej veci, ako sú zhrnuté v bode 30 tohto rozsudku, bránilo uplatneniu tohto ustanovenia.

35 Ak sa úloha, akú zohráva YouTube, má kvalifikovať ako neutrálna, a teda že jej činnosť patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, vzniká po tretie otázka, či „[skutočná vedomosť] o nezákonnej činnosti alebo informáciách“ a „vedom[osť] [o] skutočnost[iach] alebo okolnost[iach], z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie“, v zmysle tohto ustanovenia sa musia týkať konkrétnych nezákonných činností alebo informácií. Podľa vnútroštátneho súdu treba na túto otázku odpovedať kladne. Zo znenia a štruktúry uvedeného ustanovenia totiž vyplýva, že nestačí, aby poskytovateľ vo všeobecnosti vedel o tom, že jeho služby sa využívajú na páchanie akýchkoľvek nezákonných činností. Porušenie teda musí byť konkrétne a presne oznámené poskytovateľovi, aby ho tento mohol bez hlbšieho právneho a vecného preskúmania konštatovať.

36 Vnútroštátny súd uvádza, že ak konanie spoločnosti YouTube, o ktoré ide vo veci samej, patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, otvára sa po štvrté tiež otázka, či je v súlade s článkom 8 ods. 3 smernice o autorskom práve situácia, keď nositeľ práv môže žiadať o súdny príkaz proti prevádzkovateľovi platformy na zdieľanie videí, ktorého služby použila tretia osoba pri porušení autorského práva alebo s ním súvisiacich práv, len vtedy, ak prevádzkovateľ po tom, ako mu bolo oznámené jasné porušenia takéhoto práva, nekonal urýchlene, aby bol príslušný obsah odstránený alebo bol k nemu znemožnený prístup a aby zabezpečil, že takéto porušenia sa nebudú opakovať. Podľa tohto súdu treba na túto otázku odpovedať kladne, keďže z článku 14 ods. 1 a článku 15 ods. 1 smernice o elektronickom obchode vyplýva, že súdny príkaz proti takémuto prevádzkovateľovi možno žiadať podľa vnútroštátneho práva členských štátov len vtedy, ak tento prevádzkovateľ skutočne vie o nezákonnej činnosti alebo informáciách.

37 V prípade, že konanie YouTube nepatrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, otvára sa po piate otázka, či YouTube musí byť aj v prípade neexistencie verejného prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve považovaná za „porušovateľa“, proti ktorému môže byť v súlade s článkami 11 a 13 smernice o vymožiteľnosti práv na rozdiel od „sprostredkovateľa“ podaná nielen žaloba o zdržanie sa konania, ale aj o náhradu ujmy a ušlého zisku.

38 Ďalej stále v prípade uvedenom v predchádzajúcom bode, a ak sa Súdny dvor bude v tejto súvislosti riadiť názorom vnútroštátneho súdu, podľa ktorého sa YouTube má považovať za porušovateľa, po šieste a nakoniec vyvstáva otázka, či povinnosť takéhoto porušovateľa zaplatiť náhradu ujmy podľa článku 13 ods. 1 smernice o vymožiteľnosti práv môže byť podmienená tým, že konal vedome, tak pokiaľ ide o jeho vlastnú nezákonnú činnosť, ako aj pokiaľ ide o konkrétnu nezákonnú činnosť tretej osoby.

39 Za týchto okolností Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Uskutočňuje prevádzkovateľ online platformy na zdieľanie videí, na ktorej používatelia sprístupňujú verejnosti videá s obsahom chráneným autorským právom bez súhlasu nositeľov práv, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 [smernice o autorskom práve], ak:

– prostredníctvom platformy dosahuje príjmy z reklamy,

– nahrávanie prebieha automaticky a bez predchádzajúceho prezretia alebo kontroly prevádzkovateľa,

– prevádzkovateľ v súlade s podmienkami používania služby získava na dobu umiestnenia videí na platforme celosvetovú, nevýhradnú a bezplatnú licenciu k videám,

– prevádzkovateľ v podmienkach používania a v rámci procesu nahrávania upozorňuje na to, že je zakázané umiestňovať na platformu obsah porušujúci autorské práva,

– prevádzkovateľ poskytuje nástroje, prostredníctvom ktorých sa nositelia práv môžu domáhať znemožnenia prístupu k videám porušujúcim ich práva,

– prevádzkovateľ na platforme vyhodnocuje výsledky vyhľadávania vo forme rebríčkov a kategórií obsahu a registrovaným používateľom zobrazuje prehľad odporúčaných videí na základe videí, ktoré už títo používatelia videli,

ak nemá konkrétnu vedomosť o sprístupnení obsahu porušujúceho autorské práva alebo po tom, čo sa o ňom dozvie, tento obsah bezodkladne odstráni alebo znemožní k nemu prístup?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Patrí činnosť prevádzkovateľa online platformy na zdieľanie videí za okolností opísaných v prvej otázke do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice [o elektronickom obchode]?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Musí sa skutočná vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách alebo vedomosť o skutočnostiach alebo okolnostiach, z ktorých je zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie, podľa článku 14 ods. 1 smernice [o elektronickom obchode] týkať konkrétnych nezákonných činností alebo informácií?

4. Ďalej v prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Je v súlade s článkom 8 ods. 3 smernice [o autorskom práve], ak nositeľ práv môže žiadať o súdny príkaz proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba pozostáva z uloženia informácií poskytovaných používateľom a ktoré používateľ využil na porušenie autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu?

5. V prípade zápornej odpovede na prvú a druhú otázku:

Má sa prevádzkovateľ online platformy na zdieľanie videí za okolností opísaných v prvej otázke považovať za porušovateľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice [o vymožiteľnosti práv]?

6. V prípade kladnej odpovede na piatu otázku:

Môže byť povinnosť takéhoto porušovateľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice [o vymožiteľnosti práv] podmienená tým, že porušovateľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu k porušeniu tretej strany a vedel alebo mal vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv?“

Vec C-683/18

40 Spoločnosť Elsevier je medzinárodné špecializované vydavateľstvo, ktorá je nositeľkou výlučných práv na využívanie diel, o ktoré ide vo veci samej.

41 Spoločnosť Cyando prevádzkuje platformu na ukladanie a zdieľanie súborov „Uploaded“, ktorá je prístupná na internetových stránkach uploaded.net, uploaded.to a ul.to. Táto platforma ponúka každému bezplatný úložný priestor na nahrávanie (*upload*) súborov bez ohľadu na ich obsah. Aby bolo možné nahrávať súbory na uvedenú platformu, je potrebné vytvoriť si účet s používateľským menom a heslom a najmä zadať e-mailovú adresu. Nahrávanie súboru používateľom sa uskutočňuje automaticky a bez predchádzajúceho prezretia alebo kontroly zo strany spoločnosti Cyando. Pre každý nahraný súbor sa systémom spoločnosti Cyando automaticky vytvorí odkaz na stiahnutie (*download-link*), ktorý umožňuje priamy prístup k príslušného súboru a ktorý sa automaticky oznámi nahrávajúcemu používateľovi.

42 Cyando neponúka na svojej platforme informácie o obsahu ani funkciu vyhľadávania uložených súborov. Používatelia však môžu šíriť odkazy na stiahnutie poskytnuté spoločnosťou Cyando na internete, napríklad na blogoch, fórach alebo v „zbierkach odkazov“. Tieto zbierky, ktoré ponúkajú tretie strany, indexujú tieto odkazy, poskytujú informácie o obsahu súborov, na ktoré odkazy odkazujú, a umožňujú používateľom internetu vyhľadávať súbory, ktoré si chcú stiahnuť. Takto môžu k súborom uloženým na platforme spoločnosti Cyando pristupovať aj iní používatelia internetu.

43 Sťahovanie (*download*) súborov z platformy spoločnosti Cyando je bezplatné. Objem a rýchlosť sťahovania sú však pre neregistrovaných používateľov a používateľov s bezplatným predplatným obmedzené. Používatelia s plateným predplatným majú k dispozícii denný objem sťahovania 30 GB, ktorý možno kumulovať až do maximálnej veľkosti 500 GB bez obmedzenia rýchlosti sťahovania. Môžu sťahovať neobmedzený počet súborov súčasne a nemusia medzi jednotlivými sťahovaniami čakať. Cena takéhoto predplatného sa pohybuje od 4,99 eura na dva dni do 99,99 eura na dva roky. Cyando platí používateľom, ktorí nahrali súbory, odmenu v závislosti od počtu stiahnutí týchto súborov. Za každých 1 000 stiahnutí zaplatí 40 eur.

44 Podľa všeobecných podmienok spoločnosti Cyando majú používatelia jej platformy zakázané na nej porušovať autorské práva.

45 Vnútroštátny súd uvádza, že táto platforma sa používa tak na legálne použitie, ako aj na použitia, ktoré porušujú autorské práva. Cyando bola informovaná, že na jej platformu bolo nahraných viac ako 9 500 diel, ku ktorým v rozpore s autorským právom boli odkazy na stiahnutie šírené na približne 800 rôznych stránkach (zbierky odkazov, blogy a fóra).

46 Konkrétne Elsevier na základe vyhľadávaní uskutočnených od 11. do 19. decembra 2013 oznámila spoločnosti Cyando dvomi listami z 10. januára 2014 a zo 17. januára 2014, že tri z diel, ku ktorým má výlučné práva na používanie, a to *Gray's Anatomy for Students*, *Atlas of Human Anatomy* a *Campbell-Walsh Urology*, sú uložené ako súbory na platforme Uploaded, ku ktorým sa dá dostať cez zbierky odkazov rehabgate.com, avaxhome.ws a bookarchive.ws.

47 Elsevier podala proti spoločnosti Cyando žalobu na Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko). Elsevier predovšetkým žiadala, aby bola spoločnosti Cyando uložená povinnosť zdržať sa konania ako porušovateľ autorských práv k chránenými dielami, o ktoré ide vo veci samej, subsidiárne ako spoluporušovateľ týchto práv a subsidiárne v druhom rade ako „narušiteľ“ (*Störerin*). Elsevier tiež navrhovala, aby bola Cyando uložená povinnosť poskytnúť jej určité informácie, ako aj zaplatiť jej náhradu ujmy za tieto porušenia.

48 Rozsudkom z 18. marca 2016 Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I) uložil Cyando povinnosť zdržať sa zásahov do autorského práva k trom dielam, o ktoré ide vo veci samej, t. j. k dielam uvedeným v listoch z 10. januára 2014 a zo 17. januára 2014.

49 Elsevier, ako aj Cyando sa proti tomuto rozhodnutiu odvolali na Oberlandesgericht München (Vyšší krajinský súd Mníchov, Nemecko).

50 Rozsudkom z 2. marca 2017 odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok. Tento súd uložil spoločnosti Cyando povinnosť zdržať sa konania ako „narušiteľ“, pokiaľ ide o porušenia autorského práva k trom dielam uvedeným v listoch z 10. januára 2014 a zo 17. januára 2014, a v zostávajúcej časti odvolanie zamietol.

51 Odvolací súd najmä dospel k záveru, že Elsevier nemôže žalovať na súde Cyando ako porušovateľa predmetných autorských práv. Cyando totiž prispieva len tým, že poskytuje technické prostriedky umožňujúce sprístupňovanie predmetných diel verejnosti. Keďže Cyando nevedela o takýchto porušeniach, ktorých sa dopustili používatelia jej platformy, nemohla byť považovaná ani za ich spoluporušovateľa. Cyando však bola aspoň povinná ako „narušiteľ“ zabrániť porušovaniu autorských práv k trom dielam uvedeným v listoch z 10. januára 2014 a 17. januára 2014. Naopak, pokiaľ ide o ďalšie dielo s názvom *Robbins Basic Pathology*, o ktoré tiež ide vo veci samej, Cyando neporušila svoje povinnosti kontroly, keďže k novému zverejneniu tohto diela došlo až dva a pol roka po zistení prvého porušenia, ktoré viedlo k vzniku týchto povinností kontroly. Okrem toho Cyando ako „narušiteľ“ nie je povinná zaplatiť náhradu škody.

52 Odvolací súd v rámci svojho preskúmania okrem iného konštatoval, že Cyando zavedením systému odmeňovania, poskytovaním odkazov na stiahnutie umožňujúcich priamy prístup k nahraným súborom, a možnosťou anonymného používania svojej platformy výrazne podporuje jej používanie na nezákonné účely. Používatelia, ktorí majú záujem o sťahovanie súborov, mali podľa neho s väčšou pravdepodobnosťou tendenciu uzavrieť platené predplatné, ktoré ich oprávňovalo na privilegované konto, keď si prostredníctvom tejto platformy mohli stiahnuť príťažlivé diela chránené autorskými právami. Cyando podnecovala svojich používateľov, aby nahrávali súbory, o ktorých sa dá predpokladať, že sa budú často sťahovať, a to tak, že ich odmeňovala za časté sťahovanie súborov, ktoré nahrali, a že mali podiel na príjmoch získaných nadobudnutím nových používateľov. Keďže táto odmena závisí od počtu stiahnutí súboru, a teda od jeho príťažlivosti pre verejnosť, používatelia majú motiváciu nahrávať obsah chránený autorským právom, ktorý by inak bol dostupný len za odplatu. Okrem toho skutočnosť, že odkazy na sťahovanie poskytujú priamy prístup k nahraným súborom, umožňuje používateľom, ktorí vykonali nahrávanie, ľahko zdieľať tieto súbory, a to najmä prostredníctvom zbierok odkazov, s používateľmi, ktorí majú záujem o stiahnutie. Anonymita pri používaní platformy údajne znižuje riziko používateľov, že budú žalovaní na súde za porušenie autorských práv.

53 Naopak, hoci Elsevier v odvolacom konaní tvrdila, že obsah porušujúci autorské právo predstavuje 90 až 96 % súborov, ktoré možno nájsť na platforme spoločnosti Cyando – čo Cyando spochybňuje – odvolací súd nekonštatoval, aký veľký je percentuálny pomer jednak zákonného používania tejto platformy a jednak jej používania na nezákonné účely.

54 Elsevier vo svojom opravnom prostriedku „Revision“, ktorý pripustil Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) a ktorého zamietnutie Cyando požaduje, trvá na svojich návrhoch.

55 Vnútroštátny súd uvádza, že dôvodnosť opravného prostriedku závisí v prvom rade od toho, či konanie prevádzkovateľa platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, akou je Cyando, predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve. Domnieva sa, že Cyando je možné považovať za subjekt, ktorý vykonáva nezastupiteľnú úlohu v zmysle judikatúry Súdneho dvora, ktorá sa vyžaduje na to, aby jej konanie bolo možné kvalifikovať ako prenos. V tejto súvislosti vnútroštátny súd konštatuje, že je pravda, že Cyando nevie o nezákonnom sprístupnení chráneného obsahu skôr, než ju nositeľ práv o tom informuje, keďže tento obsah nahrávajú tretie osoby. Okrem toho Cyando v podmienkach používania svojej platformy oboznámila svojich používateľov o tom, že je zakázané, aby sa prostredníctvom jej platformy porušovali autorské práva. Cyando však údajne vie, že veľké množstvo chráneného obsahu je nezákonne predmetom verejného prenosu prostredníctvom jej platformy. Cyando navyše svojím systémom odmeňovania, poskytovaním odkazov na stiahnutie umožňujúcich priamy prístup k nahraným súborom a možnosťou anonymného používania svojej platformy výrazne zvyšuje riziko, že jej platforma bude využívaná na nezákonné účely.

56 V prípade, že Súdny dvor rozhodne, že konanie prevádzkovateľa platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, akou je platforma spoločnosti Cyando, nepredstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve, vnútroštátny súd kladie v podstate rovnaké otázky ako druhá až šiesta otázka položené vo veci C-682/18.

57 Za týchto okolností Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Uskutočňuje prevádzkovateľ [platformy na ukladanie a zdieľanie súborov], prostredníctvom ktorej používatelia môžu bez súhlasu nositeľov autorských práv sprístupňovať verejnosti údaje s obsahom chráneným autorským právom, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice [o autorskom práve], ak:

– nahrávanie prebieha automaticky a bez predchádzajúceho prezretia alebo kontroly prevádzkovateľa,

– prevádzkovateľ v podmienkach používania upozorňuje na to, že je zakázané umiestňovať na platformu obsah porušujúci autorské práva,

– prostredníctvom prevádzkovania služby dosahuje príjmy,

– [platforma] sa využíva na zákonné účely, ale prevádzkovateľ si je vedomý aj toho, že je prístupné veľké množstvo obsahu porušujúceho autorské práva (viac ako 9 500 diel),

– prevádzkovateľ neposkytuje informácie o obsahu ani funkciu vyhľadávania, ale ním sprístupnené odkazy na neobmedzené sťahovanie sú umiestňované tretími stranami na internet v zbierkach odkazov, ktoré obsahujú informácie o obsahu súborov a umožňujú vyhľadávanie konkrétneho obsahu,

– prostredníctvom systému odmien za nahratia, ktorý závisí od dopytu, podnecuje k nahrávaniu obsahu chráneného autorskými právami, ktorý by inak používatelia získali výlučne za odplatu,

a

– poskytnutím možnosti anonymného nahrávania súborov zvyšuje pravdepodobnosť, že používatelia sa nebudú pred súdom zodpovedať za porušenia autorského práva?

b) Zmení sa takéto posúdenie v prípade, ak sprístupnenie ponúk porušujúcich autorské práva predstavuje 90 až 96 % z celkového počtu použití [platformy na ukladanie a zdieľanie súborov]?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

   Patrí činnosť prevádzkovateľa [platformy na ukladanie a zdieľanie súborov] za okolností opísaných v prvej otázke do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice [o elektronickom obchode]?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

   Musí sa skutočná vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách a vedomosť o skutočnostiach alebo okolnostiach, z ktorých je zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie, podľa článku 14 ods. 1 smernice [o elektronickom obchode] týkať konkrétnych nezákonných činností alebo informácií?

4. Ďalej v prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

   Je v súlade s článkom 8 ods. 3 smernice [o autorskom práve], ak nositeľ práv môže žiadať o súdny príkaz proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba pozostávajúca z uloženia informácií poskytovaných používateľom bola využitá používateľom na porušenie autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu?

5. V prípade zápornej odpovede na prvú a druhú otázku:

   Má sa prevádzkovateľ [platformy na ukladanie a zdieľanie súborov] za okolností opísaných v prvej otázke považovať za porušovateľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice [o vymožiteľnosti práv]?

6. V prípade kladnej odpovede na piatu otázku:

   Môže byť povinnosť takéhoto porušovateľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice [o vymožiteľnosti práv] podmienená tým, že porušovateľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu k porušeniu tretej strany a vedel alebo mal vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv?“

58 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 18. decembra 2018 boli veci C-682/18 a C-683/18 spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

59 Na úvod treba spresniť, že otázky položené v prejednávaných veciach sa týkajú smernice o autorskom práve, smernice o elektronickom obchode a smernice o vymožiteľnosti práv, v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností vo veci samej. Výklad poskytovaný Súdnym dvorom v odpovedi na tieto otázky, sa netýka režimu, ktorý sa začal uplatňovať neskôr a ktorý bol zavedený článkom 17 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/790 zo 17. apríla 2019 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu a o zmene smerníc 96/9/ES a 2001/29/ES (Ú. v. EÚ L 130, 2019, s. 92).

O prvej otázke položenej vo veciach C-682/18 a C-683/18

60 Svojou prvou otázkou položenou v oboch veciach sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 1 smernice o autorskom práve vykladať v tom zmysle, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí a prevádzkovateľ platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, na ktorých používatelia môžu protiprávne sprístupňovať verejnosti chránený obsah, uskutočňuje sám za takých podmienok, o aké ide vo veciach samých, „verejný prenos“ tohto obsahu v zmysle danej smernice.

61 Podľa článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

62 Podľa tohto ustanovenia teda autori disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel prenos zakázať (rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 21 a citovaná judikatúra).

63 Ako Súdny dvor už rozhodol, pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve, ako zdôrazňuje odôvodnenie 23 tejto smernice, sa má vykladať v širokom zmysle tak, že zahŕňa každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká, a teda zahŕňa všetky transmisie alebo retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Z odôvodnení 4, 9 a 10 uvedenej smernice totiž vyplýva, že jej hlavným cieľom je zavedenie vysokej úrovne ochrany autorov, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel, najmä v súvislosti s ich verejným prenosom (rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, body 26 a 27).

64 Z odôvodnení 3 a 31 smernice o autorskom práve zároveň vyplýva, že cieľom harmonizácie prostredníctvom tejto smernice je zabezpečiť, a to najmä v elektronickom prostredí, primeranú rovnováhu medzi záujmami nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv na ochranu ich duševného vlastníctva zaručenú článkom 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) na jednej strane a ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, najmä ich slobody prejavu a práva na informácie zaručených článkom 11 Charty, ako aj ochranou všeobecného záujmu na strane druhej (rozsudky z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 31, a z 29. júla 2019, Pelham a i., C-476/17, EU:C:2019:624, bod 32 a citovaná judikatúra).

65 Z toho vyplýva, že na účely výkladu a uplatnenia smernice o autorskom práve a najmä jej článku 3 ods. 1 sa táto primeraná rovnováha musí hľadať aj s prihliadnutím na osobitne dôležitý vplyv internetu na slobodu prejavu a právo na informácie zakotvené v článku 11 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 45).

66 Súdny dvor už opakovane rozhodol, že pojem „verejný prenos“ v zmysle tohto článku 3 ods. 1 zahŕňa dva kumulatívne prvky, a to samotný prenos diela a „verejný“ prenos tohto diela, a vyžaduje si individuálne posúdenie (rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, body 29 a 33, ako aj citovaná judikatúra).

67 Na účely takého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Tieto kritériá sa majú uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu (rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 34 a citovaná judikatúra).

68 Súdny dvor medzi týmito kritériami v prvom rade zdôraznil nezastupiteľnú úlohu prevádzkovateľa platformy a vedomú povahu jeho konania. Prevádzkovateľ totiž uskutočňuje „prenos“, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu, a to najmä vtedy, ak by bez tohto konania títo zákazníci nemohli mať v zásade prístup k zverejnenému dielu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 26 a citovanú judikatúru).

69 V druhom rade Súdny dvor spresnil, že pojem „verejnosť“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a navyše zahŕňa relatívne vysoký počet osôb [rozsudok z 28. októbra 2020, BY (Fotografický dôkaz), C-637/19, EU:C:2020:863, bod 26 a citovaná judikatúra].

70 Súdny dvor tiež pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry na to, aby bolo možné prenos chráneného diela kvalifikovať ako „verejný prenos“, tento prenos sa musí uskutočniť podľa špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo v prípade, že taká technológia neexistuje, musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos diela ešte nezohľadnil (rozsudok z 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 70, ako aj citovaná judikatúra).

71 V prejednávanej veci treba hneď na úvod uviesť, že potenciálne protiprávny obsah nie je na dotknutú platformu nahrávaný prevádzkovateľom, ale používateľmi, ktorí konajú samostatne a na svoju vlastnú zodpovednosť.

72 Okrem toho práve používatelia platformy rozhodujú o tom, či obsah, ktorý nahrali, bude prostredníctvom tejto platformy sprístupnený ostatným používateľom internetu, aby k nemu mali prístup z miesta a v čase, ktoré si sami zvolia.

73 Pokiaľ ide o platformu na nahrávanie a zdieľanie Uploaded, je nesporné, že odkaz na stiahnutie, ktorý umožňuje prístup k nahranému obsahu, sa poskytuje výlučne používateľovi, ktorý ho nahral, a že táto platforma sama osebe neposkytuje možnosť šíriť tento odkaz, a teda ani zdieľať nahraný obsah s inými používateľmi internetu. Aby používateľ mohol tento obsah zdieľať, musí v takom prípade buď priamo oznámiť odkaz na stiahnutie osobám, ktorým chce poskytnúť prístup k uvedenému obsahu, alebo zverejniť tento odkaz na internete, najmä na blogoch, fórach alebo v „zbierkach odkazov“.

74 Pokiaľ ide o platformu na zdieľanie videí YouTube, je zrejmé, že hoci hlavná funkcia tejto platformy spočíva vo verejnom šírení videí všetkým používateľom internetu, svojim používateľom umožňuje aj nahrávať obsah „súkromne“, a teda vybrať si, či a prípadne s kým chcú tento obsah zdieľať.

75 Preto je potrebné na jednej strane konštatovať, že používatelia platforiem, o ktoré ide vo veci samej, uskutočňujú „prenos“ v zmysle judikatúry uvedenej v bode 68 tohto rozsudku, keď bez súhlasu nositeľov práv poskytujú prostredníctvom týchto platforiem iným používateľom internetu prístup k chráneným dielam, ktoré by títo iní používatelia internetu nemohli využívať bez konania uvedených používateľov platforiem. Na druhej strane len vtedy, keď títo používatelia sprístupnia nahraný obsah „verejnosti“ – v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 69 tohto rozsudku tým, že zdieľajú tento obsah s každým používateľom internetu na platforme YouTube alebo zverejnenia odkazy na stiahnutie, ktoré umožňujú prístup k tomuto obsahu nahranému na platforme Uploaded na internete, – dochádza k tomu, že títo používatelia, a teda aj prevádzkovateľ platformy, ktorý pri tomto sprístupňovaní vystupuje ako sprostredkovateľ, môžu uskutočňovať „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve.

76 Svojou prvou otázkou položenou v každej z týchto dvoch vecí sa vnútroštátny súd pýta, či prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov sám uskutočňuje „prenos“ dopĺňajúci ten, ktorý prípadne uskutočňuje používateľ tejto platformy.

77 V tejto súvislosti treba uviesť, že prevádzkovateľ takej platformy zohráva nezastupiteľnú úlohu pri sprístupňovaní potenciálne protiprávneho obsahu jeho používateľmi. V prípade neposkytovania takejto platformy a nevykonávania jej správy by totiž voľné zdieľanie tohto obsahu na internete bolo nemožné alebo prinajmenšom zložitejšie (pozri analogicky rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, body 36 a 37).

78 Ako však vyplýva z judikatúry citovanej v bodoch 67 a 68 tohto rozsudku, nezastupiteľná povaha úlohy prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov nie je jediným kritériom potrebným zohľadniť v rámci individuálneho posúdenia, ktoré sa má vykonať, ale naopak, musí sa uplatniť vo vzájomnej súvislosti s inými kritériami, najmä kritériom vedomej povahy konania takého prevádzkovateľa.

79 Ak by totiž už len samotná okolnosť, že používanie platformy je nevyhnutné na to, aby verejnosť mohla skutočne využívať dielo, alebo že by len uľahčovala toto využívanie, automaticky viedla k tomu, že každé konanie prevádzkovateľa tejto platformy sa bude kvalifikovať ako „prenos“, v takom prípade každé „zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos“ by predstavovalo takýto úkon, čo je výslovne vylúčené v odôvodnení 27 smernice o autorskom práve, ktoré v podstate preberá spoločné vyhlásenie týkajúce sa článku 8 WCT.

80 V rámci posúdenia, či vzhľadom na osobitné súvislosti sa má uvedené konanie kvalifikovať ako prenos, je teda potrebné prihliadnuť tak na význam úlohy, ktorú takéto konanie prevádzkovateľa platformy zohráva pri prenose uskutočnenom používateľom platformy, ako aj na vedomú povahu tohto konania.

81 V tejto súvislosti z judikatúry citovanej v bode 68 tohto rozsudku vyplýva, že toto konanie možno kvalifikovať ako „prenos“ najmä na základe skutočnosti, že ku konaniu dochádza s plným vedomím dôsledkov konania prevádzkovateľa s cieľom umožniť verejnosti prístup k chráneným dielam.

82 V súlade s touto judikatúrou Súdny dvor rozhodol, že sprístupnenie a správa platformy vzájomného poskytovania na internete The Pirate Bay, ktorá tým, že indexovala metaúdaje týkajúce sa chránených diel a poskytovala vyhľadávač, umožňovala používateľom tejto platformy nájsť dané diela a vzájomne si ich poskytovať v rámci takejto siete so vzájomným sprístupňovaním (*peer-to-peer*), predstavovali verejný prenos. V tejto súvislosti Súdny dvor najmä zdôraznil, že administrátori The Pirate Bay s plným vedomím dôsledkov svojho konania poskytovali prístup k chráneným dielam tým, že na blogoch alebo fórach nachádzajúcich sa na uvedenej platforme výslovne uvádzali svoj cieľ, ktorým bolo sprístupňovanie chránených diel používateľom, a že podnecovali týchto používateľov, aby si vyhotovovali kópie týchto diel (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, body 36, 45 a 48).

83 Na určenie toho, či prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov vstupuje do nezákonného prenosu chráneného obsahu, ktorý uskutočňujú používatelia jeho platformy, s plným vedomím dôsledkov svojho konania a s cieľom umožniť iným používateľom internetu prístup k takémuto obsahu, je potrebné zohľadniť všetky skutočnosti, ktorými sa predmetná situácia vyznačuje a z ktorých možno priamo alebo nepriamo vyvodiť závery o tom, či bol vstup tohto prevádzkovateľa platformy do nezákonného prenosu uvedeného obsahu vedomej alebo nevedomej povahy.

84 Medzi relevantné okolnosti v tomto ohľade patrí skutočnosť, že takýto prevádzkovateľ, hoci vedel alebo mal vedieť, že vo všeobecnosti používatelia tejto platformy sprístupňujú verejnosti chránený obsah prostredníctvom jeho platformy, nezaviedol primerané technické opatrenia, ktoré možno v jeho situácii očakávať ako od prevádzkovateľa, ktorý je primerane starostlivý, aby dôveryhodne a účinne čelil porušovaniu autorského práva na tejto platforme, ako aj skutočnosť, že tento prevádzkovateľ sa podieľal na výbere chráneného obsahu, ktorý je nezákonne predmetom verejného prenosu, poskytoval na svojej platforme nástroje osobitne určené na nezákonné zdieľanie takéhoto obsahu alebo vedome

podporoval takéto zdieľanie, o čom môže svedčiť to, že uvedený prevádzkovateľ zaviedol obchodný model podnecujúci používateľov jeho platformy, aby na nej nezákonne uskutočňovali verejný prenos chráneného obsahu.

85 Naopak len tá okolnosť, že prevádzkovateľ vo všeobecnosti vie, že chránený obsah je nezákonne prístupný na jeho platforme, nestačí na vyvodenie záveru, že konal s cieľom poskytnúť používateľom internetu prístup k tomuto obsahu. Inak je to však v prípade, keď tento prevádzkovateľ, hoci bol nositeľom práv upozornený na skutočnosť, že chránený obsah je predmetom verejného prenosu prostredníctvom jeho platformy, neprijme urýchlene opatrenia potrebné na to, aby k tomuto obsahu znemožnil prístup.

86 Okrem toho, hoci zisková povaha predmetného vstupu nie je irelevantná (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 29 a citovanú judikatúru), samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov sleduje cieľ, ktorým je dosiahnutie zisku, neumožňuje konštatovať, že jeho konanie pri nezákonnom prenose chráneného obsahu, ktorý uskutočňovali niektorí používatelia, bolo s jeho vedomým úmyselnej povahy, ani sa o tom domnievať. Poskytovanie služieb informačnej spoločnosti s cieľom dosiahnuť zisk totiž vôbec neznamená, že poskytovateľ takýchto služieb súhlasí s tým, aby tieto služby využívali tretie osoby na porušovanie autorského práva. V tejto súvislosti najmä zo štruktúry článku 8 smernice o autorskom práve, presnejšie z odseku 3 tohto článku, v spojení s odôvodnením 27 tejto smernice vyplýva, že samotných poskytovateľov fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos a iných sprostredkovateľov, ktorých služby sú využívané tretími osobami na porušovanie autorského práva, nemožno považovať za uskutočňujúcich verejný prenos, hoci vo všeobecnosti konajú s cieľom dosiahnuť zisk.

87 Domnienku v tomto zmysle nemožno vyvodiť z rozsudku z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644).

88 Výkladom článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve uvedeným v danom rozsudku Súdny dvor totiž obmedzil zodpovednosť osôb umiestňujúcich hypertextové odkazy na chránené diela z dôvodu osobitného významu, aký majú takéto odkazy na výmenu názorov a informácií na internete, a ťažkostí spojených s overovaním zákonnosti zverejnenia diela na inej internetovej stránke. Súdny dvor tak rozhodol, že poskytnutie hypertextového odkazu predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve, ak osoba, ktorá odkaz vložila, vedela alebo mala vedieť, že tento odkaz poskytuje prístup k dielu nezákonne zverejnenému na internete, že tento odkaz umožňuje obísť obmedzujúce opatrenia prijaté na stránke, na ktorej sa chránené dielo nachádza, alebo že umiestnenie uvedeného odkazu sa vykonalo na účely dosiahnutia zisku, pričom osoba, ktorá odkaz vložila, si mala urobiť náležité overenia, aby sa uistila, že dotknuté dielo nie je nezákonne zverejnené na stránke, ku ktorej vedie uvedený hypertextový odkaz (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, body 44 až 55).

89 Situácia osoby umiestňujúcej hypertextový odkaz, ktorá koná z vlastnej iniciatívy a v okamihu tohto umiestnenia pozná obsah, ku ktorému má tento odkaz viesť, nie je porovnateľná so situáciou prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, pokiaľ tento prevádzkovateľ nemá konkrétnu vedomosť o chránenom obsahu nahranom na túto platformu používateľmi a nad rámec samotného poskytovania platformy neprispieva k tomu, že verejnosť má v rozpore s autorským právom prístup k takému obsahu. V dôsledku toho výklad Súdneho dvora v uvedenom rozsudku nemožno preniesť na tohto prevádzkovateľa s cieľom preukázať vedomú povahu jeho vstupu do nezákonného verejného prenosu chránených diel v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve.

90 Pokiaľ ide o prevádzkovateľov týchto dvoch platforiem, o ktoré ide vo veciach samých, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby najmä vzhľadom na kritériá vymenované v bode 84 tohto rozsudku určil, či títo prevádzkovatelia uskutočňujú sami verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve chráneného obsahu, ktorý používatelia tejto platformy na ňu nahrávajú.

91 Súdny dvor však môže tomuto súdu poskytnúť určité objasnenia najmä vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam uvedeným v prejudiciálnych otázkach.

92 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vo veci C-682/18 vyplýva, že YouTube nezasahuje do vytvárania alebo výberu obsahu, ktorý je nahrávaný používateľmi jej platformy na túto platformu, a že si neprezerá ani nekontroluje tento obsah pred jeho nahraním na uvedenú platformu, k čomu dochádza automaticky.

93 Z toho tiež vyplýva, že YouTube vo svojich všeobecných podmienkach používania a pri každom nahrávaní svojich používateľov jasne informuje o zákaze umiestňovania chráneného obsahu na túto platformu v rozpore s autorským právom. Taktiež vo svojich „Pokynoch pre komunitu“ vyzýva svojich používateľov, aby dodržiavali autorské právo. Okrem toho, ak dôjde k zablokovaniu videa z dôvodu nahlásenia nositeľom práv, používateľovi, ktorý ho nahral, je zaslané varovanie, že jeho účet bude v prípade opakovaného porušenia zablokovaný.

94 Navyše YouTube zaviedla rôzne technické prostriedky na predchádzanie a zastavenie porušovania autorského práva na svojej platforme, akým je najmä tlačidlo na nahlásenie a osobitný varovný postup, ktorým sa oznamuje a dáva odstrániť obsah porušujúci autorské práva, ako aj program na overovanie obsahu a softvér na rozpoznávanie obsahu na uľahčenie identifikácie a označovania takéhoto obsahu. Zdá sa teda, že tento prevádzkovateľ zaviedol technické opatrenia s cieľom dôveryhodným a účinným spôsobom čeliť porušeniam autorského práva na svojej platforme.

95 Okrem toho, podľa vnútroštátneho súdu, hoci YouTube jednak vykonáva spracovanie výsledkov vyhľadávania na svojej platforme vo forme rebríčkov a kategórií obsahu a jednak poskytuje registrovaným používateľom náhľad odporúčaných videí v závislosti od videí, ktoré títo používatelia už videli, tieto rebríčky, kategórie obsahu a náhľady odporúčaných videí nemajú za cieľ uľahčiť nezákonné zdieľanie chráneného obsahu ani takéto zdieľanie propagovať.

96 Napokon, hoci YouTube získava príjmy z reklamy na svojej platforme a umožňuje používateľom, ktorí nahrali obsah, ako aj vlastníkom obsahu chráneného autorským právom získať podiel z týchto príjmov, nezdá sa, že by sa obchodný model tejto platformy zakladal na existencii obsahu porušujúceho autorské práva na tejto platforme, alebo že cieľom tohto modelu by malo byť podnecovanie používateľov k nahrávaniu takéhoto obsahu, ani to, že by hlavný účel alebo primárne využitie služby YouTube spočívali v nezákonnom zdieľaní chráneného obsahu.

97 Vo veci C-683/18 z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že ani Cyando prevádzkujúca platformu na ukladanie a zdieľanie súborov Uploaded nevykonáva vytváranie, výber, prezeranie a kontrolu obsahu nahrávaného na jej platformu. Okrem toho používateľov v podmienkach používania svojej platformy informuje, že je zakázané, aby prostredníctvom jej platformy porušovali autorské práva.

98 Navyše, ako bolo uvedené v bode 73 tohto rozsudku, nahrávanie chráneného obsahu používateľmi na platformu Uploaded im neumožňuje, aby títo používatelia sprístupňovali tento obsah priamo verejnosti, keďže prístup k nahranému obsahu je možný len cez sťahovací odkaz oznámený iba používateľom, ktorí nahratie vykonali. Je tiež nesporné, že táto platforma sama osebe neposkytuje možnosť šíriť tento odkaz, a teda ani zdieľať nahraný obsah s inými používateľmi internetu. Cyando teda nielenže neposkytuje prostriedky špecificky určené na uľahčenie nezákonného zdieľania chráneného obsahu na svojej platforme alebo na propagáciu takéhoto zdieľania, ale všeobecnejšie táto platforma neobsahuje nijaký nástroj, ktorý by iným používateľom internetu umožňoval dozvedieť sa obsah, ktorý je na nej uložený, a prístup k nemu. Navyše Cyando sa nepodieľa na prípadnom

umiestňovaní odkazov na stiahnutie na zdroje tretích strán, ako sú blogy, fóry alebo „zbierky odkazov“. Napokon taká platforma na ukladanie a zdieľanie súborov, akou je Uploaded, ponúka svojim používateľom rôzne možnosti zákonného používania.

99 Elsevier však tvrdí, že súbory s obsahom porušujúcim autorské práva predstavujú 90 až 96 % súborov, ktoré možno na platforme Uploaded nájsť, čo Cyando spochybňuje a tvrdí, že len 1,1 % všetkých skutočne sťahovaných súborov sa týka obsahu chráneného autorským právom, čo zodpovedá 0,3 % celkového objemu uložených údajov.

100 V tejto súvislosti je potrebné najprv pripomenúť, že ako bolo zdôraznené v bode 75 tohto rozsudku, len vtedy, keď sa používateľ platformy rozhodne sprístupniť nahraný obsah „verejnosti“, môže tento používateľ, a v dôsledku toho aj prevádzkovateľ platformy, ktorý vystupuje ako sprostredkovateľ, uskutočniť „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve. Na druhej strane treba zdôrazniť, že ak by sa preukázalo, že hlavné alebo prevažujúce použitie platformy prevádzkovanej spoločnosťou Cyando spočíva v sprístupňovaní chráneného obsahu verejnosti nezákonným spôsobom, takáto okolnosť by bola jednou z relevantných skutočností na účely určenia úmyselnej povahy konania tohto prevádzkovateľa. Relevantnosť takejto okolnosti by bola o to významnejšia, keby daný prevádzkovateľ nezaviedol primerané technické opatrenia, ktoré možno v jeho situácii očakávať ako od prevádzkovateľa, ktorý je primerane starostlivý, aby dôveryhodne a účinne čelil porušovaniu autorského práva na svojej platforme.

101 Napokon, bez ohľadu na opodstatnenosť tvrdenia spoločnosti Elsevier o vysokom podiele chráneného obsahu, ktorý je predmetom nezákonného verejného prenosu na platforme Uploaded, úmyselná povaha konania prevádzkovateľa tejto platformy môže vyplývať zo skutočnosti, ktorú prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, že obchodný model prijatý týmto prevádzkovateľom spočíva na existencii obsahu porušujúceho autorské práva na jeho platforme a cieľom tohto modelu je podnecovanie jej používateľov k zdieľaniu takéhoto obsahu prostredníctvom tejto platformy.

102 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku položenú v oboch veciach odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 smernice o autorskom práve sa má vykladať v tom zmysle, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, na ktorých používatelia môžu nezákonne sprístupňovať verejnosti chránený obsah, uskutočňuje „verejný prenos“ tohto obsahu iba vtedy, ak nad rámec samotného poskytovania platformy prispieva k tomu, že verejnosť má v rozpore s autorským právom prístup k takému obsahu. Tak je to najmä v prípade, keď tento prevádzkovateľ má konkrétnu vedomosť o nezákonnom sprístupnení chráneného obsahu na svojej platforme a urýchlene ho neodstráni alebo neznemožní k nemu prístup, alebo keď tento prevádzkovateľ, hoci vedel alebo mal vedieť, že vo všeobecnosti používatelia tejto platformy sprístupňujú verejnosti chránený obsah prostredníctvom jeho platformy, nezaviedol primerané technické opatrenia, ktoré možno v jeho situácii očakávať ako od prevádzkovateľa, ktorý je primerane starostlivý, aby dôveryhodne a účinne čelil porušovaniu autorského práva na tejto platforme, alebo tiež, keď sa podieľal na výbere chráneného obsahu, ktorý je nezákonne predmetom verejného prenosu, poskytoval na svojej platforme nástroje osobitne určené na nezákonné zdieľanie takéhoto obsahu alebo vedome podporoval takéto zdieľanie, o čom môže svedčiť okolnosť, že uvedený prevádzkovateľ zaviedol obchodný model podnecujúci používateľov jeho platformy, aby na nej nezákonne uskutočňovali verejný prenos chráneného obsahu.

O druhej a tretej otázke položenej vo veciach C-682/18 a C-683/18

103 Svojou druhou a treťou otázkou položenou v oboch veciach, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd pýta, či sa má článok 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode vykladať v tom zmysle, že do pôsobnosti tohto ustanovenia patrí činnosť prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, keďže táto činnosť sa týka obsahu nahraného na jeho platformu jej používateľmi. V prípade kladnej odpovede chce tento súd v podstate zistiť, či sa má

článok 14 ods. 1 písm. a) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa na základe tohto ustanovenia oslobodenie od zodpovednosti stanovené v tomto článku 14 ods. 1 na tohto prevádzkovateľa nevzťahovalo, musí si byť tento prevádzkovateľ vedomý konkrétnych nezákonných činností svojich používateľov týkajúcich sa chráneného obsahu, ktorý bol nahraný na jeho platformu.

104 Podľa článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode členské štáty zabezpečia, aby v prípade poskytovania služby informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby pod podmienkou, že poskytovateľ nevedel o nezákonnej činnosti alebo informáciách, a pokiaľ ide o žiadosť o náhradu škody, nebol si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie, alebo po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná urýchlene, aby odstránil informácie alebo znemožnil k nim prístup.

105 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora toto ustanovenie treba vykladať nielen vzhľadom na svoje znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 26. januára 2021, Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie, C-16/19, EU:C:2021:64, bod 26 a citovaná judikatúra). Na to, aby poskytovateľ služby na internete mohol spadať do pôsobnosti smernice o elektronickom obchode, je nevyhnutné, aby bol „sprostredkovateľom“ v zmysle, ktorý chcel normotvorca dosiahnuť v rámci oddielu 4 kapitoly II smernice o elektronickom obchode. V tejto súvislosti z odôvodnenia 42 tejto smernice vyplýva, že výnimky zo zodpovednosti stanovené touto smernicou sa týkajú len prípadov, v rámci ktorých činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že tento poskytovateľ nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2010, Google France a Google, C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, body 112 a 113).

106 S cieľom zistiť, či prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov môže byť na základe článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode oslobodený od svojej zodpovednosti za chránený obsah, ktorý je nezákonne predmetom prenosu zo strany používateľov prostredníctvom jeho platformy, treba preskúmať, či je úloha tohto prevádzkovateľa neutrálna, teda či je jeho konanie výlučne technické, automatické a pasívne, čo implikuje, že tento poskytovateľ nepozná ani nekontroluje údaje, ktoré ukladá, alebo či naopak zohráva aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal tento obsah alebo mal nad ním kontrolu (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2011, L’Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 113 a citovanú judikatúru).

107 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ vnútroštátny súd v rámci svojho preskúmania článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve konštatuje, že YouTube alebo Cyando nad rámec samotného sprístupnenia svojej platformy umožňujú, aby verejnosť mala v rozpore s autorským právom prístup k chráneným obsahom, dotknutý prevádzkovateľ sa už nebude môcť odvolávať na oslobodenie od zodpovednosti stanovené v článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode.

108 Je pravda, ako uviedol generálny advokát v bodoch 138 až 140 svojich návrhov, že otázka, či takýto prevádzkovateľ uskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice o autorskom práve, nie je sama osebe rozhodujúca na účely posúdenia, či sa uplatní článok 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode. Nič to však nemení na tom, že takého prevádzkovateľa, ktorý nad rámec samotného sprístupnenia platformy prispieva k tomu, aby verejnosť mala v rozpore s autorským právom prístup k takémuto obsahu, nemožno považovať za subjekt, ktorý spĺňa podmienky stanovené v tomto ustanovení článku 14 ods. 1 a pripomenuté v bodoch 105 a 106 tohto rozsudku.

109 V prípade, že vnútroštátny súd dospeje k opačnému konštatovaniu, než je konštatovanie uvedené v bode 107 tohto rozsudku, treba okrem okolnosti uvedenej v bodoch 92 a 97 tohto rozsudku, podľa ktorej prevádzkovatelia platforiem, o ktoré ide vo veci samej, nevykonávajú vytváranie, výber, prezeranie a kontrolu obsahu nahrávaného na ich platformu, uviesť, že skutočnosť, na ktorú poukazuje

daný súd, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí, akou je YouTube, zaviedol technické opatrenia na odhaľovanie obsahu, ktorý môže porušovať autorské práva, spomedzi videí sprístupňovaných verejnosti prostredníctvom jeho platformy, neznamená, že tento prevádzkovateľ týmto spôsobom zohráva aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje poznať alebo kontrolovať obsah týchto videí, a teda že by v dôsledku toho z oslobodenia od zodpovednosti stanoveného v článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode boli vylúčení tí poskytovatelia služieb informačnej spoločnosti, ktorí prijmú opatrenia osobitne určené na boj proti takýmto porušeniam.

110 Je ešte potrebné, aby dotknutý prevádzkovateľ dodržiaval podmienky, ktorými toto ustanovenie podmieňuje oslobodenie od jeho zodpovednosti.

111 Pokiaľ ide o podmienku uvedenú v článku 14 ods. 1 písm. a) tejto smernice, nemožno ju považovať za nesplnenú len z dôvodu, že tento prevádzkovateľ vo všeobecnosti vie o skutočnosti, že jeho platforma sa používa aj na zdieľanie obsahu, ktorý môže porušovať práva duševného vlastníctva, a má teda abstraktnú vedomosť o nezákonnom sprístupnení chráneného obsahu na jeho platforme.

112 Ako totiž uviedol generálny advokát v bodoch 172 až 190 a 196 svojich návrhov, zo znenia, cieľa a štruktúry článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, ako aj zo všeobecného kontextu, do ktorého tento článok spadá, vyplýva, že predpoklady uvedené v tomto článku 14 ods. 1 písm. a), t. j. predpoklad, že poskytovateľ služieb „[vie] o nezákonnej činnosti alebo informáciách“, a predpoklad, že takýto poskytovateľ si je „vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie“, odkazujú na konkrétnu nezákonnú činnosť a informácie.

113 V tejto súvislosti okrem skutočnosti, že podľa znenia článku 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode musí nezákonná povaha činnosti alebo informácií vyplývať zo skutočnej alebo zdanlivej vedomosti, t. j. že musí byť konkrétne stanovená alebo ľahko identifikovateľná, treba uviesť, že tento článok 14 ods. 1 predstavuje, ako to vyplýva z odôvodnení 41 a 46 uvedenej smernice, vyjadrenie rovnováhy, ktorú sa táto smernica snaží dosiahnuť medzi rôznymi dotknutými záujmami vrátane rešpektovania slobody prejavu zaručenej v článku 11 Charty. Na jednej strane teda dotknutým poskytovateľom služieb nemôže byť v súlade s článkom 15 ods. 1 uvedenej smernice uložená všeobecná povinnosť monitorovať informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani všeobecná povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť. Na druhej strane podľa článku 14 ods. 1 písm. b) smernice o elektronickom obchode musia títo poskytovatelia po tom, čo sa skutočne dozvedeli nezákonnú informáciu alebo si ju uvedomili, urýchlene konať, aby odstránili túto informáciu alebo znemožnili k nej prístup, a to pri dodržaní zásady slobody prejavu. Ako však zdôraznil aj vnútroštátny súd, takýto poskytovateľ môže túto povinnosť splniť len vo vzťahu ku konkrétnemu obsahu.

114 V tejto súvislosti okolnosť, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie obsahu on-line uskutočňuje automatizované indexovanie obsahu nahrávaného na túto platformu, že uvedená platforma obsahuje funkciu vyhľadávania a že odporúča videá v závislosti od profilu alebo preferencií používateľov, nemôže stačiť na to, aby sa dospelo k záveru, že tento prevádzkovateľ má „konkrétnu“ vedomosť o nezákonných činnostiach vykonávaných na tejto platforme alebo nezákonných informáciách, ktoré sú tam uložené.

115 Pokiaľ ide konkrétnejšie o druhý prípad stanovený v článku 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode, a to prípad, kedy si bol poskytovateľ „vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie“, Súdny dvor konštatoval, že stačí, aby sa dotknutý poskytovateľ služieb nejakým spôsobom dozvedel o skutočnostiach alebo okolnostiach, na základe ktorých by obozretný hospodársky subjekt musel konštatovať predmetnú nezákonnosť a konať v súlade s jej článkom 14 ods. 1 písm. b). Týka sa to najmä situácie, keď takýto prevádzkovateľ odhalí po preskúmaní vykonanom z vlastnej iniciatívy nezákonnú činnosť alebo informáciu, ako aj situácie, keď je mu existencia takejto činnosti alebo takejto informácie oznámená.

V tomto druhom prípade oznámenie síce nemôže automaticky viesť k vylúčeniu nároku na oslobodenie od zodpovednosti stanovenému v uvedenom článku 14, lebo oznámenia údajne nezákonných činností alebo informácií sa môžu ukázať ako nedostatočne presné a podložené, nič to však nemení na tom, že vo všeobecnosti predstavuje okolnosť, ktorú vnútroštátny súd musí pri posudzovaní zohľadniť, a to vo vzťahu k informáciám, ktoré takto poskytol prevádzkovateľ, reálnosti jeho vedomosti o skutočnostiach alebo informáciách, na základe ktorých by obozretný hospodársky subjekt musel konštatovať nezákonnosť (rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 122).

116 V tejto súvislosti treba uviesť, že oznámenie chráneného obsahu, ktorý bol nezákonne predmetom verejného prenosu prostredníctvom platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, musí obsahovať dostatok dôkazov, aby sa prevádzkovateľ tejto platformy mohol bez podrobného právneho preskúmania uistiť, že tento prenos je nezákonnej povahy, ako aj o zlučiteľnosti prípadného odstránenia tohto obsahu so slobodou prejavu.

117 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na druhú a tretiu otázku položenú v oboch veciach odpovedať tak, že článok 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode sa má vykladať v tom zmysle, že do pôsobnosti tohto ustanovenia patrí činnosť prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, pokiaľ tento prevádzkovateľ nezohráva aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal obsah nahrávaný na jeho platformu alebo mal nad ním kontrolu.

118 Článok 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby bol na základe tohto ustanovenia takýto prevádzkovateľ vylúčený z oslobodenia od zodpovednosti stanoveného v tomto článku 14 ods. 1, musí si byť tento prevádzkovateľ vedomý konkrétnych nezákonných činností svojich používateľov týkajúcich sa chráneného obsahu, ktorý bol nahraný na jeho platformu.

O štvrtej otázke položenej vo veciach C-682/18 a C-683/18

119 Svojou štvrtou otázkou položenou v oboch týchto veciach sa vnútroštátny súd pýta, či sa má článok 8 ods. 3 smernice o autorskom práve vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby nositeľ práv mohol žiadať o vydanie súdneho príkazu proti sprostredkovateľovi, ktorého služby sú využívané tretími osobami na porušovanie tohto práva, až po tom, čo bolo tomuto sprostredkovateľovi takéto porušenie oznámené a opäť k nemu došlo.

120 Z návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že touto otázkou sa vnútroštátny súd pýta na zlučiteľnosť uplatňovania na situácie, akými sú tie, o ktoré ide vo veciach samých, režimu „zodpovednosti narušiteľa“ (*Störerhaftung*) stanoveného v nemeckom práve s článkom 8 ods. 3 smernice o autorskom práve, pokiaľ by sa malo konštatovať, že YouTube a Cyando samy neuskutočňujú verejný prenos nezákonného obsahu nahraného používateľmi ich príslušných platforiem a že sa na ne vzťahuje režim oslobodenia od zodpovednosti stanovený v článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode.

121 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa jeho judikatúry môžu byť sprostredkovatelia, ktorých služby využívajú tretie osoby na porušovanie práva duševného vlastníctva, žalovaní na zdržanie sa konania ako „narušitelia“. V prípade takého narušenia tak možno ako „narušiteľa“ žalovať toho, kto – hoci nie je porušovateľom alebo spoluporušovateľom –, k tomuto porušeniu akokoľvek úmyselne a s primeranou príčinnou súvislosťou prispel, aj keď mal z právneho a vecného hľadiska možnosť predísť uvedenému porušeniu. Vznik „zodpovednosti narušiteľa“ teda predpokladá porušenie povinností správania, ktorého rozsah závisí od toho, či a do akej miery možno od „narušiteľa“ oprávnene požadovať, aby kontroloval tretie osoby alebo nad nimi vykonával dohľad s cieľom zabrániť porušovaniu práv duševného vlastníctva.

122 Vnútroštátny súd spresňuje, že za predpokladu, že „narušiteľ“ je poskytovateľom, ktorého služba spočíva v ukladaní informácií poskytnutých používateľom, môže mu byť v zásade uložený súdny príkaz na zdržanie sa konania len vtedy, ak po oznámení jasného porušenia práva duševného vlastníctva je toto právo znovu porušené alebo naďalej porušované z dôvodu, že tento poskytovateľ nekonal urýchlene po oznámení, aby odstránil predmetný obsah alebo znemožnil k nemu prístup a zabezpečil, aby sa takéto porušenia neopakovali.

123 Z návrhov na začatie prejudiciálneho konania okrem toho vyplýva, že tento režim sa má uplatňovať len vtedy, ak si poskytovateľ služieb nebol až do dňa oznámenia takéhoto porušenia „vedomý“ tohto porušenia v zmysle článku 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode.

124 Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd sa svojimi štvrtými otázkami v podstate pýta, či sa má článok 8 ods. 3 smernice o autorskom práve vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby nositeľ práv na základe žiadosti podľa vnútroštátneho práva mohol dosiahnuť vydanie súdneho príkazu proti sprostredkovateľovi, ktorého službu využila tretia osoba, na porušenie jeho práva bez toho, aby o tom tento sprostredkovateľ vedel, v zmysle článku 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode, len ak bolo danému sprostredkovateľovi pred začatím súdneho konania formálne oznámené toto porušenie a tento nekonal po danom oznámení urýchlene, aby odstránil takýto obsah alebo znemožnil k nemu prístup a zabezpečil, aby sa takéto porušenia neopakovali.

125 Podľa článku 8 ods. 3 smernice o autorskom práve „členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny [príkaz] proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva“.

126 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora právomoc priznaná vnútroštátnym súdom v súlade s týmto ustanovením musí týmto súdom umožniť nariadiť uvedeným sprostredkovateľom prijať opatrenia, ktorých cieľom je nielen ukončiť porušovanie autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, ku ktorému už dochádza prostredníctvom ich služieb informačnej spoločnosti, ale aj zabrániť novým porušeniam (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 29 a citovanú judikatúru).

127 Ako vyplýva z odôvodnenia 59 smernice o autorskom práve, podrobnosti súdnych zákazov, ktoré musia členské štáty stanoviť podľa článku 8 ods. 3 tejto smernice, ako sú podrobnosti týkajúce sa podmienok, ktoré treba splniť, a postupu, ktorým sa treba riadiť, upraví vnútroštátne právo (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 30 a citovanú judikatúru).

128 Pravidlá zavedené členskými štátmi, ako aj ich uplatňovanie vnútroštátnymi súdmi však musia rešpektovať ciele smernice o autorskom práve (pozri analogicky rozsudok zo 7. júla 2016, Tommy Hilfiger Licensing a i., C-494/15, EU:C:2016:528, bod 33, ako aj citovanú judikatúru) a obmedzenia vyplývajúce z tejto smernice, ako aj z prameňov práva, na ktoré táto smernica odkazuje. V súlade s odôvodnením 16 uvedenej smernice teda tieto pravidlá nemôžu mať vplyv na ustanovenia smernice o elektronickom obchode týkajúce sa zodpovednosti, a presnejšie jej články 12 až 15 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, body 31 a 32, ako aj citovanú judikatúru).

129 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že podmienka stanovená v nemeckom práve, podľa ktorej nositeľ práv, ktorý sa domnieva, že jeho autorské právo alebo právo s ním súvisiace bolo porušené verejným prenosom jeho diela na úložnom priestore poskytovateľa služieb, musí najprv informovať tohto poskytovateľa služieb, aby mu umožnil urýchlene ukončiť toto porušenie a zabrániť jeho opakovaniu, a to bez toho, aby bol vystavený najmä súdnym výdavkom, má práve zohľadniť logiku obsiahnutú v článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, ako aj zákaz uvedený v článku 15 ods. 1 tejto smernice, že takémuto poskytovateľovi sa nesmie uložiť všeobecná povinnosť monitorovať informácie, ktoré ukladá, ani aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.

130 V tejto súvislosti treba najprv konštatovať, že článok 14 smernice o elektronickom obchode nevyžaduje, aby členské štáty stanovili takúto podmienku.

131 Z článku 14 ods. 3 smernice o elektronickom obchode v spojení s odôvodnením 45 tejto smernice totiž vyplýva, že oslobodenie od zodpovednosti stanovené v tomto článku 14 ods. 1 nemá vplyv na možnosť vnútroštátnych súdnych alebo správnych orgánov požadovať, aby dotknutý poskytovateľ porušenie ukončil alebo mu predchádzal, vrátane požiadavky odstrániť nezákonné informácie alebo znemožniť k nim prístup. To znamená, že poskytovateľ môže byť adresátom príkazov prijatých na základe vnútroštátneho práva členského štátu, a to aj keď spĺňa jednu z alternatívnych podmienok stanovených v uvedenom článku 14 ods. 1, teda aj v prípade, keď sa nepovažuje za zodpovedného (rozsudok z 3. októbra 2019, Glawischnig-Piesczek, C-18/18, EU:C:2019:821, body 24 a 25).

132 Vzhľadom na to je potrebné zdôrazniť, že článok 14 ods. 3 smernice o elektronickom obchode zakotvuje tiež možnosť členských štátov stanoviť postupy, ktorými sa riadi odstránenie nezákonných informácií, alebo konania na znemožnenie prístupu k nim. Členské štáty sú síce podľa článku 8 ods. 3 smernice o autorskom práve povinné zaručiť nositeľom práv uvedených v tejto smernici právo podať žalobu proti poskytovateľom, ktorých služby využívajú tretie osoby na porušovanie uvedených práv, môžu však stanoviť konanie, ktoré bude predchádzať uplatneniu tohto právneho prostriedku ochrany a ktoré bude zohľadňovať skutočnosť, že dotknutý poskytovateľ nie je zodpovedný za predmetné porušenie podľa článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode.

133 V rámci takéhoto predchádzajúceho konania môže členský štát stanoviť podmienku, ako je podmienka uvedená v bode 129 tohto rozsudku. Hoci takáto podmienka umožňuje odstránenie alebo blokovanie nezákonných informácií, jej cieľom je prinútiť nositeľa práv, aby v prvom rade poskytol poskytovateľovi služieb možnosť urýchlene ukončiť dané porušenie a zabrániť jeho opakovaniu bez toho, aby tento poskytovateľ, ktorý nie je zodpovedný za porušenie v zmysle článku 14 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, bol neoprávnene vystavený výdavkom na súdne konanie a bez toho, aby v druhom rade bol nositeľ práv zbavený možnosti požiadať, ak si tento poskytovateľ nesplní svoje povinnosti, o vydanie súdneho príkazu proti tomuto poskytovateľovi na základe článku 8 ods. 3 smernice o autorskom práve.

134 Pokiaľ ide ďalej o článok 15 ods. 1 smernice o elektronickom obchode, tento článok zakazuje členským štátom uložiť poskytovateľovi služieb všeobecnú povinnosť monitorovať informácie, ktoré ukladá, alebo aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.

135 Súdny dvor už viackrát rozhodol, že opatrenia spočívajúce v tom, že poskytovateľovi je uložená povinnosť zaviesť na svoje výlučné náklady systémy filtrovania zahŕňajúce všeobecné a trvalé monitorovanie s cieľom zabrániť akémukoľvek budúcemu porušovaniu práv duševného vlastníctva, boli nezlučiteľné s článkom 15 ods. 1 smernice o elektronickom obchode (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, body 36 až 40, ako aj zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, body 34 až 38).

136 Taká podmienka, akú stanovuje nemecké právo na prijatie súdneho zákazu, má za následok práve zabrániť tomu, aby poskytovateľ, akým je prevádzkovateľ platformy vzájomného poskytovania obsahu on-line, bol vystavený takýmto súdnym zákazom a s nimi spojenými súdnymi výdavkami napriek tomu, že pred začatím súdneho konania nebol informovaný o používateľovom porušení tejto platformy práva duševného vlastníctva, a teda nemal možnosť napraviť takéto porušenie a prijať potrebné opatrenia, aby zabránil novým porušeniam. V prípade neexistencie takejto podmienky by bol takýto prevádzkovateľ nútený, s cieľom zabrániť porušovaniu tohto druhu a vyhnúť sa tomu, aby bol z dôvodu týchto porušení vystavený týmto výdavkom, aktívne monitorovať celý obsah, ktorý navštevujú používatelia uvedenej platformy.

137 Za týchto podmienok sa treba domnievať, že podmienka, akou je podmienka stanovená vnútroštátnym právom vo veciach samých, je zlučiteľná s článkom 15 ods. 1 smernice o elektronickom obchode.

138 Napokon, pokiaľ ide o zlučiteľnosť podmienky, o akú ide vo veci samej, s cieľmi sledovanými smernicou o autorskom práve, je potrebné pripomenúť, že z bodov 63 a 64 tohto rozsudku a z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že je úlohou vnútroštátnych orgánov a súdov, aby v rámci opatrení prijatých na ochranu nositeľov práv zabezpečili spravodlivú rovnováhu medzi jednak ochranou práv duševného vlastníctva, ktorá je priznaná nositeľom práv podľa článku 17 ods. 2 Charty, a jednak ochranou slobody podnikania, ktorá je poskytovateľom služieb priznaná na základe článku 16 Charty, ako aj ochranou slobody prejavu a právom na informácie zaručenej používateľom internetu v článku 11 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, body 45 a 46, ako aj zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, body 43 a 44).

139 Podmienka, akou je podmienka stanovená nemeckým právom na prijatie súdnych zákazov, pritom túto rovnováhu neporušuje.

140 Takáto podmienka, ktorá chráni poskytovateľa služieb pred dôsledkami uvedenými v bode 136 tohto rozsudku, nezbavuje nositeľa práv možnosti účinne zastaviť porušovanie svojho autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva tretími osobami prostredníctvom dotknutej služby a zabrániť ďalším porušeniam. Stačí teda, aby nositeľ práv oznámil takéto porušenie poskytovateľovi služieb, v dôsledku čoho je poskytovateľ služieb povinný urýchlene odstrániť predmetný obsah alebo znemožniť k nemu prístup a prijať primerané opatrenia, aby sa zabránilo páchaniu nových porušení, inak je nositeľ práv oprávnený požiadať o vydanie súdneho príkazu.

141 Vnútroštátnym súdom však prislúcha, aby sa pri uplatňovaní tejto podmienky a najmä pri výklade príslovky „promptne“ ubezpečili, že uvedená podmienka nepovedie k tomu, že účinné ukončenie porušovania autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva by bolo oneskorené tak, že by nositeľovi práv mohla vzniknúť neprimeraná škoda, pričom na tento účel sa zohľadní rýchlosť a geografický rozsah, v akých môže dôjsť k takejto škode v súvislosti so službami informačnej spoločnosti, ako sa zdôrazňuje v odôvodnení 52 smernice o elektronickom obchode.

142 V tejto súvislosti treba tiež pripomenúť, že podľa článku 18 ods. 1 smernice o elektronickom obchode členské štáty musia zabezpečiť, aby súdne konania, ktoré sú k dispozícii podľa vnútroštátneho práva s ohľadom na činnosti služieb informačnej spoločnosti, umožňovali rýchle prijímanie opatrení, vrátane dočasných opatrení, určených na ukončenie akéhokoľvek údajného porušovania predpisov a na predchádzanie ďalšiemu poškodzovaniu príslušných záujmov.

143 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na štvrtú otázku položenú v každej z týchto dvoch vecí odpovedať tak, že článok 8 ods. 3 smernice o autorskom práve sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby nositeľovi autorského práva mohol byť na základe žiadosti podľa vnútroštátneho práva vydaný súdny príkaz proti sprostredkovateľovi, ktorého službu využila tretia osoba na porušenie jeho práva bez toho, aby o tom tento sprostredkovateľ vedel, v zmysle článku 14 ods. 1 písm. a) smernice o elektronickom obchode, len ak bolo danému sprostredkovateľovi pred začatím súdneho konania formálne oznámené toto porušenie a tento nekonal urýchlene po danom oznámení, aby uvedený obsah odstránil alebo znemožnil k nemu prístup a zabezpečil, aby sa takéto porušenia neopakovali. Vnútroštátnym súdom však prislúcha, aby sa pri uplatňovaní takejto podmienky ubezpečili, že táto podmienka nepovedie k tomu, že účinné ukončenie porušovania práv bude oneskorené tak, že by nositeľovi práv mohla vzniknúť neprimeraná škoda.

O piatej a šiestej otázke položených vo veciach C-682/18 a C-683/18

144 Keďže tieto otázky boli položené len v prípade zápornej odpovede tak na prvú, ako aj na druhú položenú otázku, nie je potrebné na ne odpovedať.

O trovách

145 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, na ktorých používatelia môžu nezákonne sprístupňovať verejnosti chránený obsah, uskutočňuje „verejný prenos“ tohto obsahu iba vtedy, ak nad rámec samotného poskytovania platformy prispieva k tomu, že verejnosť má v rozpore s autorským právom prístup k takému obsahu. Tak je to najmä v prípade, keď tento prevádzkovateľ má konkrétnu vedomosť o nezákonnom sprístupnení chráneného obsahu na svojej platforme a urýchlene ho neodstráni alebo neznemožní k nemu prístup, alebo keď tento prevádzkovateľ, hoci vedel alebo mal vedieť, že vo všeobecnosti používatelia tejto platformy sprístupňujú verejnosti chránený obsah prostredníctvom jeho platformy, nezaviedol primerané technické opatrenia, ktoré možno v jeho situácii očakávať ako od prevádzkovateľa, ktorý je primerane starostlivý, aby dôveryhodne a účinne čelil porušovaniu autorského práva na tejto platforme, alebo tiež, keď sa podieľal na výbere chráneného obsahu, ktorý je nezákonne predmetom verejného prenosu, poskytoval na svojej platforme nástroje osobitne určené na nezákonné zdieľanie takéhoto obsahu alebo vedome podporoval takéto zdieľanie, o čom môže svedčiť okolnosť, že uvedený prevádzkovateľ zaviedol obchodný model podnecujúci používateľov jeho platformy, aby na nej nezákonne uskutočňovali verejný prenos chráneného obsahu.**

2. **Článok 14 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), sa má vykladať v tom zmysle, že do pôsobnosti tohto ustanovenia patrí činnosť prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, pokiaľ tento prevádzkovateľ nezohráva aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal obsah nahrávaný na jeho platformu alebo mal nad ním kontrolu.**

   Článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby bol na základe tohto ustanovenia takýto prevádzkovateľ vylúčený z oslobodenia od zodpovednosti stanoveného v tomto článku 14 ods. 1, musí si byť tento prevádzkovateľ vedomý konkrétnych nezákonných činností svojich používateľov týkajúcich sa chráneného obsahu, ktorý bol nahraný na jeho platformu.

3. **Článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby nositeľovi autorského práva mohol byť na základe žiadosti podľa vnútroštátneho práva vydaný súdny príkaz proti sprostredkovateľovi, ktorého službu využila tretia osoba na porušenie jeho práva bez toho, aby o tom tento sprostredkovateľ vedel, v zmysle článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31, len ak bolo danému sprostredkovateľovi pred začatím súdneho konania formálne oznámené toto porušenie a tento nekonal urýchlene po danom oznámení, aby uvedený obsah odstránil alebo znemožnil k nemu prístup a zabezpečil, aby sa takéto porušenia neopakovali. Vnútroštátnym súdom však prislúcha, aby sa pri uplatňovaní**

takejto podmienky ubezpečili, že táto podmienka nepovedie k tomu, že účinné ukončenie porušovania práv bude oneskorené tak, že by nositeľovi práv mohla vzniknúť neprimeraná škoda.

Podpisy